

a Badalona, on es varen establir definitivament. Si jo, a Sta. Eulàlia vaig procurar de fer un petit favor a la Carmeta, ella me'l retornà, amb escreix, durant la guerra. És ben cert que fer el bé sempre té conseqüències admirables.

VERS EL SERVEI MILITAR

Mentre vaig romandre a la presó, els policies havien anat a casa meua per tal de fer preguntes al meu pare. Ell, amb precaució, els portà al meu despatx i tancà la porta perquè la meua mare no els sentís, car estava malalta i no sabia a penes res de mi, àdhuc creia que jo era perfectament a Badalona. Però ella es deixà emportar per l'instint de mare i escoltà la conversa pel forat del pany.

Quan sortiren del despatx es veu que hi va haver una escena amb el pare. Sort que érem a punt de sortir de la presó i l'home la calmà assegurant-li-ho, dient-li que no m'havia passat res i que aviat l'aniria a veure jo mateix en persona. Això es va poder verificar ben aviat, puix que el dia següent del meu retorn a Badalona, una mica més net i arreglat, vaig anar a veure'ls.

Quan vaig deixar el vaixell vaig assabentar-me, també, que la meua lleva, la del 26, havia estat cridada al servei militar. Els sacerdots érem dispensats de les armes. Havíem d'anar a Sanitat. Pensant que si no em presentava, molestarien de nou els meu pares, vaig creure convenient que sofrís jo i no pas ells, i a la vegada vaig pensar que en actiu es presenten moltes més ocasions de treballar sacerdotament que no pas quan no es fa res. Així fou com em vaig presentar a Sanitat, que era a l'antic Asil Duran, del carrer de Tuset i Lluís Antúñez. M'allistaren i em van destinar a Manresa. El cap i dirigent de la guarnició era el doctor Monegal. A Manresa gaudia d'una certa llibertat, car no havia de dormir amb els soldats, sinó en una casa particular del carrer de Tahones on, cada dia i de bon matí deia missa. Després anava cap a la guarnició que estava situada en una gran fàbrica que anomenaven els «DOKCS». Allí passàvem tot el dia sense fer res. Jo escrivia molt als meus coneguts i als meus pares. Els porters d'aquesta fàbrica tenien una filla de 12 anys amb qui ens vàiem cada dia. Sense que ens diguéssim res, ella sabia que jo no era com els altres soldats i jo, així mateix, hi veia una nena entenimentada i prudent. Un dia, mentre xerràvem ella em digué que enyorava molt el col·legi de monges on anava. Jo, irònicament, vaig fer:

—«Ai que ens deus ser de tonteta, car què et podien ensenyar aquelles dones?»

—«No s'ho cregui; molt que m'ensenyaven» —respongué.

—«I què t'ensenyaven, vegem?»

—«Doncs gramàtica, geografia, aritmètica, labors, i... catecisme.»

—«Què dius? Què és això de catecisme?»

—«No ho sap?»

—«No recordo; no serà pas doctrina?»

—«Sí, això mateix!»

—«Ara que quan era infant havia anat a doctrina, però francament han passat tants d'anys i tantes de coses que quasi no recordo res. He pensat una cosa —vaig prosseguir—: tu mira d'ensenyar-me catecisme, i jo vindré cada dia i miraré d'aprendre tant com pugui.»

—«Està bé, ho faré amb molt de gust.»

Cada dia tenia una estoneta de classe amb la professora improvisada i ja anava avançant en l'estudi del catecisme. Tant que la professora em digué:

—«Em sembla que ja en sap força; tal vegada més que jo mateixa, i per tant si hagués de fer un examen li donaria la qualificació màxima.»

—«Gràcies, noia —vaig fer—; i mira el que he pensat: per correspondre a les teves amabilitats et voldria fer un obsequi.»

—«Segons què sigui —em contestà.

—«Una tarda podríem anar a ballar o al cinema; què et sembla?»

—«No podrà ésser ja que els meus pares no ho voldrien.»

—«De catecisme, em vares aprovar, però ara em dones la primera carabassa; què hi farem! Tal volta acceptaries que anéssim a seure a la Rambla i preguéssim una beguda o un gelat.»

—«Tampoc, ja que els pares m'han dit que no sortís amb cap soldat.»

—«Segona carabassa!»

Aquestes proposicions vaig fer-les per veure com responia i quina era la seva enteresa... Finalment li vaig dir: «Ja que em veig impotent d'encertar allò que tu voldries, mira de buscar tu el que més et plauria, i quan ho sàpigues, digues-m'ho». Passaren uns quants dies sense que m'ho manifestés, i un bon dia se m'atansà solemnement i avergonyida em féu:

—«Sap el que més m'agradaria?»

—«Què?»

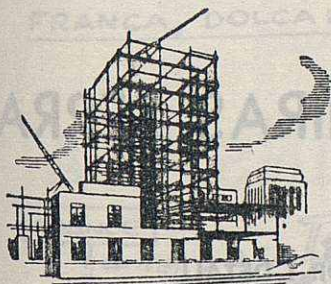
—«Em costa molt de dir-ho.»

—«Ja ho pots dir amb tota llibertat.»

—«El que més em plauria seria poder anar a MISSA.»

—«Ara sí que m'has desconcertat. Mirar que en aquests temps no hi ha esglésies ni capellans. Demanar això és ben original... De totes maneres et prometo que faré tot el que pugui per tal de saber on diuen missa i t'hi portaré.»

CONSTRUCTOR D'OBRES

Antoni Gran Raga

C/. Piscines, 1

Urbanització Els Ametllers

Tel. 844 88 59

SANTA EULALIA DE RONÇANA